

תת"ע 8699/03/18 - מדינת ישראל נגד אבו גודה אברהים

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 8699-03-18 מדינת ישראל נ' אבו גודה אברהים
בפני כבוד הסגן נשיאה אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אבו גודה אברהים

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם בתיק זה וזאת מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר החל כאירוע מסוג "ברירת משפט"

לנאשם נמסר במקור דוח תנועה הכולל עבירה לכאורה בניגוד לסעיף 2 בפקודת התעבורה לפיו נהג לכאורה ברכב לגביו פקע תוקף רישיון הרכב.

הנאשם אשר טען כי לא נהג כלל ברכב עת הגיע אליו השוטר, הגיש בקשה להישפט וכך "נולד" כתב אישום זה בפרשה שבפני.

בישיבת ההקראה טען הנאשם כי אכן ישב ברכב ביום האירוע והמתין למעסיקו כדי שזה ייקח אותו לעבודתו בישוב מיתר.

לדבריו, רכב זה עומד באופן קבוע בשדה ובסמוך למכולה ולא מבוצעת עמו כל נהיגה שכן אין לרכב ביטוח ולא רישיון רכב תקף.

לטענת הנאשם נעצר לידו השוטר עם רכב לבן סמוי, ראה אותו (את הנאשם) יושב לתומו ברכב, וביקש ממנו מסמכים לבדיקה שגרתית. לאחר שאלה ניתנו לו, ולאחר שמצא כי רישיון הרכב פקע, החליט לתת לנאשם הדוח נשוא פרשה זו אף שלטענת הנאשם לא בוצעה על ידו כל נהיגה ברכב לעיני השוטר.

בנסיבות אלה ביקש הנאשם להישפט ביחס לעבירה המהווה במקור עבירת קנס.

מטעם המדינה העיד עד אחד בלבד (ע.ת 1 - רס"מ כהן יריב)

עמוד 1

מעדות השוטר עולה כי אין לו כל זיכרון ממשי מהאירוע זולת הדברים שנרשמו על ידו בת/1.

במהלך המשפט התברר כי התביעה איבדה את המסמך ת/1 המקורי (בכל אופן לא היה לתובע הסבר היכן מצוי מסמך המקור) ולכן הוגש העתק סרוק שלו כפי שנסרק למערכת דותן.

המדובר בפגיעה של המדינה ב"כלל הראיה הטובה ביותר" מבלי שניתן הסבר המניח את הדעת להיעדרו של מסמך המקור.

בנסיבות אלה ראוי לתת למסמך אשר הוגש (העתק של מסמך המקור) משקל נמוך יותר מבחינת עוצמתו הראייתית.

למעט מספר שורות אותן רשם ע.ת. 1, אין כל תיעוד מצולם של האירוע.

אף שטכנולוגיה פשוטה של צילום מצויה בכל מכשיר טלפון נייד, ואף שבקלות רבה יכולה משטרת ישראל לצייד כל שוטר במצלמת גוף וכל ניידת יכול שתצויד במצלמת חלון, בוחרת משטרת ישראל להימנע מהשימוש בטכנולוגיה זמינה ופשוטה זו אשר בקלות יכולה למנוע מחלוקות עובדתיות בבית המשפט.

בפרשה זו טען הנאשם כי החלטת השוטר לרשום לו הדוח לא נבעה מנהיגתו אלא מהסקת מסקנה של השוטר לפיה אם ישב ברכב, בהכרח גם נהג אותו לאותו המיקום.

השוטר במסמך ת/1 רשם כי "הרכב הנ"ל נעצר לבדיקה" ומכך (אף שבעדותו בפני לא זכר כלל את האירוע) הסיק כי רכב זה היה בתנועה עת נעצר על ידו.

אין המדובר בתיאור עובדתי ברור של השוטר בדוח לפיו נרשם במפורש כי ראה את הנאשם כאשר הוא נוהג ברכב מנקודה נתונה לנקודה אחרת.

גם אם ניתן להבין מדברי השוטר בכתב כי הנאשם נהג ברכב והוא ראה עבירה זו לנגד עיניו, הרי שהמדובר בעדות יחידה של שוטר ללא כל חיזוק של עדות נוספת (וכאמור ללא כל צילום או תיעוד אחר של האירוע) כאשר מולה ניצבת עדותו החד משמעית של הנאשם לגביה לא מצאתי כל סתירות או כל סימן אחר לאי אמירת אמת מצדו.

המדובר בסיטואציה בה מאזני עוצמת הראיות מאוזנות לחלוטין עם נטייה קלה לכיוון הנאשם נוכח העובדה כי הראייה המרכזית המקורית (המסמך ת/1) לא הוגש כמסמך מקור.

אני סבור כי טוב ונכון תעשה משטרת ישראל אם תצייד שוטריה ורכביה במצלמות שיתעדו כל פעילות משטרתית ולכל הפחות תישען לצורך הוכחת טענותיה ביותר מעד אחד שכן בסיטואציה של "עדות מול עדות" ומבלי שניתן למצוא סימן לאי אמירת אמת אצל מי מהצדדים, יסתימו התיקים בזיכוי ולו מחמת הספק.

אני מחליט לזכות הנאשם מהאישום אשר יוחס לו וזאת כאמור מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ח, 06 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

